

Josef K R E S I N A

Josef Křesina přehled bojové činnosti za druhé světové války.

Josef Křesina se narodil dne 21. června 1925 v obci Kurdybáň-Žernovský, okres Dubno, Rovenské oblasti v SSSR, vyučen řidičem, bytem Nový Jičín, ul. Suvorovova č. 74, školní vzdělání 7 tříd obecné a dálkově studoval mistrovský zemědělský mechanizační kurs ZMŠ.

Během okupace Volyně hitlerovci byl určen k totálnímu nasazení na nucené práce v Německu v červenci roku 1943, ale během transportu se mu podařilo ze stanice Dubno-Straklov utéci. Pak se skrýval u různých příbuzných až se přiblížilo osvobození Rudou armádou.

Po osvobození Rovna koncem února 1944 ilegálně přešel linii fronty a přihlásil se v Rovně ke službě v Rudé armádě, kde působil tři týdny jako lidový hudebník v sovětském vojenském hudeb. souboru. Dne 17. března 1944 se přihlásil do Prvního československého armádního sboru v SSSR. Byl zařazen do uměleckého souboru Víta Nejedlého, který měl za účel povzbuzovat vlasteneckého ducha, dodávat vojákům odvalu k boji. Během jara 1944 jsme vystupovali pro české i sovětské civilní obyvatelstvo v Dubně, Rovně, Lucku, Stanislavově, Lvově, Přemyšli aj. Hráli jsme pro naše chlapce při různých příležitostech jako byla přísaha, odchod na frontu ap. v Sadoguře, v Kamenec Podolsku aj. Tam jsem působil až do nástupu našich jednotek do bojů o Dukelský průsmyk, t. j. do 8. září 1944. Po těžkých bojích u Wrocanki jsme byli nasazeni jako pomoc při sbírání raněných a pohřbívání padlých.

Asi 17. září jsme byli nasazeni na doplnění bojových jednotek. Byl jsem přidělen k rotě poručíka Steinera - 2. rota, 1. praporu, kde jako zdravotník jsem s jednotkou postupoval v boji. V této funkci jsem se zúčastnil bojů na kótě 534, u Teodorovky a Ivlji. Na kótě 534 přišel sám velitel 1. čs. arm. sboru plukovník Ludvík Svoboda přímo do naší obrany. Když bylo osvobozeno městečko Dukla 19. září 1944 jsme se přes toto město, které bylo ještě v děmenech přesunuli na úpatí hory Girova, kde nás nepřítel zasypával salvami z "vaňušů".

Když ve spolupráci se Sovětskou armádou naše jednotky postoupily jižně Tyljavy k obci Bravinku a Zyndranové, zúčastnili jsme se tuhých bojů za dobytí přechodu přes československou státní hranici.

Jako zdravotník jsem stále měl plné ruce práce. U Zyndranovy jsem zachránil raněného poručíka Bílého, kterého jsme s kamarádem odsunuli podél potoka Jaskulka. Podporučík Bílý nám byl velmi vděčný, že jsme mu zachránili život. Bylo by možné uvést i jiné příklady, bylo by to však velmi zdlouhavé a únavné. Konali jsme určenou práci svědomitě s vědomím, že pomáháme svým spolubojovníkům. V Barvinku padl můj kamarád Kadlec a pohřbili jsme ho na pohraničním hřbitůvku, nyní odpočívá na hřbitově u Památníku Dukelské operace.

V těchto bojích u Vyšního Komárníku byl zabit voška raněných - Raška, převzal jsem povoz s raněnými a pokračoval jsem v jejich odsunu. Ve Vyšním Komárníku jsme měli první ošetřovnu raněných. Dostal jsem rozkaz jet pro raněné a na cestě jsem potkal jiného vozku, který vezl raněného kamaráda z naší obce Josefa Bačovského. Měl zraněnou nohu. Ptám se ho, kde je Baša František. Řekl mi, že ho viděl v palbě na přední linii. Začal jsme ho hledat a našel jsem ho mrtvého se střepinou přímí v zádech. Odvezl jsem ho do Vyšního Komárníku a tam jsem ho předal k pohřbění. Odpočívá u památníku na Dukle. Když jsem složil Františka Baču, nastal nepřátelský dělostřelecký útok, koně jsem nechal stát na dvoře a sám jsem se ukryl. Po skončení útoku jsem vyšel na dvůr a oba koně byly roztrhány na cucky. Pak jsem musel s velitelem rotným Králem vynášet raněné na nosítkách. Tak jsme vynesli poručíka Neuera.

Z Komárníku jsme postupovali do okolí Medvěže - Krajna Poruba. Zde jednotky dostaly doplnění stavů po mobilizaci v osvobozených oblastech Slovenska a Zakarpatské Ukrajiny a nás odveleli zpět k hudbě. Když jsem se vrátil k hudbě na cestě jsem se náhodou setkal s velitelem autoškoly, poručíkem Bálem, který zrovna prováděl nábor řidičů do autoškoly. Nechal jsem se získat, ale musel jsem dokončit návrat do hudebního tělesa, kde jsem byl kmenově veden. Potom nadporučík Bál přijel k hudbě a po jakési vzájemné velitelské dohodě jsem byl uvolněn pro autoškolu. Současně se mnou uvolnil i vojína Antonína Umlaufa. Vycvik v autoškolě jsem prováděl během měsíce listopadu - prosince 1944 a 6.-8. ledna 1945 jsem dělal řidičské zkoušky na řidiče motorových vozidel v Humenném. Po této zkoušce jsem se stal řidičem. Bylo mi přiděleno nákladní vozidlo "studebecker", kterým jsem dovážel střelivo na frontu našim dělostřelcům.

Začátkem března 1945 jsme stáli v Jamníku a začaly boje o Luptovský Mikuláš a právě tam dostali mnozí řidiči přímý zásah a mnoho jich padlo. Byl jsem určen řidičem zenitek. Boje probíhaly přímo ve městě Mikuláši jsme zenitkami ostřelovali nepřítele z jedoucích zenitel na druhém nábřeží Váhu přímo za jízdy. Při takovémto přepadu nepřítele jsem byl raněn střepinou miny do hlavy dne 9. března 1945. Byl jsem odsunut do týlu. Po několika přesunech z vojenských nemocnic - Popradu, Prešově, Lvově jsem se dostal do vojenské nemocnice v Lubné nedaleko Charkova, kde jsem byl vyléčen a tam jsem se také dočkal konce války.

Po válce jsem přijel do Československa a byl jsem zařazen do skupiny Žatec k likvidaci nepřátelských band.

Demobilizoval jsem v prosinci roku 1945 a na výzvu vlády jsem šel do pohraničí převzít národní správu po nepřátelích - Němcích. Usadil jsem se v okrese Zábřeh na Moravě v obci Květín. V Květíně jsem byl do roku 1964, kde jsem byl společensky zapojen v ČSM, požární ochraně, SPB, SČSP a předsedou zemědělské komise.

V roce 1964 jsem se ze zdravotních důvodů uvolnil a přestěhoval do Nového Jičína. Nyní jsem zapojen jako pokladník organizace SPB v Novém Jičíně.

Zapsal:

Vojtěch Štěpánek

15. VI. 1974

Zasílám Ti materiály o: V. Krasíkově, V. Krasíkově, V. Krasíkově